

Votering for en stor Fordel. Men jeg tror ikke, at man kan gaa over til offentlig Votering, saa længe der staar en enstemmig Højesteret imod det. Der maa her ligesom i Norge efterhaanden uddanne sig visse Anskuelse, og disse vil selvfølgelig ogsaa efterhaanden præge selve Højesteret, saa at der vedrørende dette Spørgsmaal vil komme til at staa en Majoritet og en Minoritet overfor hinanden. Saa kan Lovgivningsmagten komme og sige: Vi foretrækker nu at gennemføre Ordningen med offentlig Votering.

Jeg er enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører i, at det er kedeligt, at Retsplejeloven afskaffede den Valgfrihed, der var givet Højesteret i Henseende til at afgive offentlig Votering eller ledsage Dommen med Præmisses. Thi hvis denne Valgfrihed ikke var blevet afskaffet, kunde det være, at Højesteret havde prøvet sig frem med offentlig Votering i visse Sager, hvor den mente, det kunde være godt at have det. Jeg tror, at man kunde finde en Løsning ved at gaa tilbage til den Bestemmelse, man havde inden Retsplejeloven; maaske kunde man ogsaa gaa noget i Retning af den Praksis, der haves i Sverige. Men jeg tror, som sagt, at det er umuligt at gennemføre offentlig Votering imod en enstemmig Højesteret derimod; det vil ikke være heldigt. Hvorvidt Højesteret her staar enig eller ikke enig, ved jeg ikke. Jeg har nærmest faaet det Indtryk, saadan som Sagen foreligger, at den Udtalelse, der foreligger fra Højesteret, er Resultatet af en enstemmig Højesteretsbeslutning, men jeg ved ikke noget om det. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er hemmelig Votering. Den højtærede Justitsminister siger: det er hemmelig Votering. Selve den Erklæring fra 1920, som foreligger, er underskrevet af alle Højesteretsdommerne, saa i Tilfælde af, at der kommer en lignende Udtalelse, vil man faa at se, hvorledes Forholdet er.

Dernæst kommer jeg til et andet Spørgsmaal, som har fundet sin Løsning i Lovforslaget, et Spørgsmaal, der har været noget fremme i den offentlige Debat, Spørgsmaalet om, hvorvidt Justitsministeren kan paalægge en Dommer at anlægge Injurisøgsmaal. Der er her to Ting at undersøge, dels om Ministeren efter den gældende Lovgivning kan gøre dette, dels om Ministeren bør kunne gøre det.

Spørgsmaalet er altsaa først: Kan Justitsministeren paalægge en Dommer at anlægge en saadan Sag? Den højtærede Minister sagde i sin Fremsettelsestale, at Administrationen altid har været af den

Anskuelse, at det kunde ske. Jeg maa dertil sige, at det er ikke mig bekendt, at Spørgsmaalet tidligere har foreligget for Administrationen. Der er jo ikke gaaet saa forfærdelig lang Tid, siden Retsplejeloven traadte i Kraft, og siden Tjenestemandsløven traadte i Kraft, saa jeg kan egentlig ikke tænke mig, at der skulde være uddannet en bestemt Praksis paa dette Omraade. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro det modsatte af, hvad Ministeren mener: nemlig at Administrationen, hvis Spørgsmaalet var kommet frem, vilde være kommet til den Anskuelse, at Ministeren ikke kunde gøre det. Jeg mener nemlig for det første, at Ministeren ikke bør kunne gøre det; jeg mener, at Kravet om Domstolenes Uafhængighed tilsiger, at Ministeren ikke maa have Lov til her at gribe ind overfor en Dommer.

Jeg ved, hvad den højtærede Minister vil sige dertil; han vil sige, at det Tilfælde, hvor Dommerne skal være uafhængige, er i Sager *mod* en Dommer, men i Tilfælde, hvor der er Tale om en Sag, som er anlagt *af* en Dommer, skal de samme Regler ikke gælde. Det forekommer mig, at disse Tilfælde maa være ens, thi faktisk maa vi alle være klare over, at som Forholdene er nu om Stunder, vil en Injuriesag anlagt af en Dommer meget let falde sammen med en Sag anlagt mod Dommeren. Vi behøver bare at tænke paa den saakaldte Thorup-Sag; saaledes som den har udviklet sig, er det faktisk en Sag *mod* Dommeren, og det vil enhver Injuriesag meget let blive: en Injuriesag, der anlægges *af* en Mand, vil faktisk blive en Sag *mod* ham.

Jeg mener derfor, at Ministeren ikke bør have denne Ret. Spørgsmaalet er, om Ministeren *har* denne Ret ifølge den gældende Lovgivning. Ministeren vil der sige: Jo, det har han, thi der er i visse Tilfælde gjort Begrænsninger i Ministerens Ret overfor Dommerne, men i dette Tilfælde staar der ikke noget om nogen Begrænsning. Det er efter min Mening ganske naturligt, at der ikke staar noget derom, thi man gaar ud fra som selvfølgelig, at Ministeren ikke har denne Ret. Det vilde ogsaa være uheldigt, hvis Loven fortolkedes paa den Maade, som Ministeren gør. Ministeren har andre Udveje at gribe til, bl. a. den Udvej, som han greb til, nemlig at lade det offentlige anlægge en saadan Sag; og Domstolenes Uafhængighed fordrer, at Ministeren ikke paa dette Omraade kan gribe ind.

Det forekommer mig yderst farligt, hvis Ministeren kan gøre dette; det vilde